

קונטרס

הַכִּי מֵאֲשֶׁר

יגלה נוראות נפלאות ממעלת האדם הזוכה
להיות דבוק בו יתברך, ולקיים את מצוותיו
יתברך, ולעזר לזולתו.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חקמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתַּכְתָּ לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהַר"ן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב
גָּלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכַל-הַקָּדֹשׁ — חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd street
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהִתְחַזֵּק בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "הַכִּי מְאֹשֵׁר" בְּחַיִּים זֶהוּ מִי שְׂזוּכָה לְאִמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת. אֲנַחְנוּ רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם מְסֻתּוֹכְבִּים בְּזֶה הָעוֹלָם שְׂבוּרִים וּרְצוּצִים, וּמְרַגְּשִׁים שֶׁהֵנָּה זֶה סוֹף הָעוֹלָם, הֵנָּה קֵץ כָּל בְּשָׂר, הֵנָּה תְּמוֹ חַיֵּיהֶם, בַּר מִיָּנֵן, מֵרַב יְאוּשׁ וְדַכְאוּן שְׂאוּכְלִים בָּהֶם בְּכָל פֶּה, וְכָל זֶה בָּא מִחֲסָרוֹן אִמוּנָה; כִּי הַמְאֲמִין הָאֱמֵתִי, שֶׁמְאֲמִין שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, הוּא "הַכִּי מְאֹשֵׁר", כִּי מֵה יֵשׁ לוֹ לְאַבֵּד בְּזֶה הָעוֹלָם?! הֲרֵי נִמְצָא פֶה בְּשִׁבִיל תְּכֵלִית אַחַת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּזֶּהָר (בֵּא מ.ב.): בְּגִין דִּישְׁתַּמּוֹדְעוֹן לִיה; כְּדִי שְׁנַזְכֶּה לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאֲכֹן, אָדָם יָכוֹל לְחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם חַיִּים נְצַחִיִּים, חַיִּים אֱמֵתִיִּים, חַיִּים דְּבוֹקִים בְּאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא,

אדם יכול לזכות בזוה העולם להיות "הכי מאשר" בחיים, אם רק יזכה להתבונן לרגע מה עושה כאן. וכמו שרבינו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן קיד): רוח העולם הזה אין לתאר ואין לשער כלל, אין לנו משג כלל פמה אדם יכול להרויח בעולם הזה, ואיננו צריף להשקיע מאומה.

בדרך כלל כשאדם עושה איזה עסק, עד שזוכה לראות רוחים, עליו להשקיע הרבה: לשכר חנות, לשלם מראש שכירות לכמה חדשים, לסדר את החנות, להכינה לקבלת הסחורה, כגון: בניית מדפים וכו', להביא את הסחורה, להעסיק פועלים וכו', ועל ספק ספקא של רוח, מתיגע וטורח ועמל ביעגע וביגע רב. לא-כן ברוחניות, אדם אינו צריף להשקיע כלום, וכבר מרויח. כשיהודי זוכה, ורק חושב מהקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, בזוה בעצמו לוקח את כל העולם הזה ומדביקו בעולם הבא, וממשיף רוחניות חיות אלקות אל העולם הזה, ומקשר את העולם הזה אל רוחניות אלקות, ומביאו אל התקון השלם. היש אדם מאשר

ממנו?! אשר מסתובב בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא העלמות והסתרות, המלא שקר וחשף, המלא צרות ויסורים, מרירות ודכאונות, ומסתובב ומסתכל רק אל הקדוש־ברוך־הוא, מתבונן היאך דומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ומקשר את כל העולמות יחד. אדם זה "הכי מאשר". ומלאכים ושרפים ואופני הקדש מקנאים בו, איך טפה סרוחה, שעבר על כל התורה כלה, רחמנא לישזבן, יכול לחזר בתשובה שלמה, ולהגיע אל המדרגה העליונה ביותר, עד שיהיה דבוק באין סוף ברוך הוא, זה שום מלאך ושום נברא אינו יכול להראות, רק אדם בעל בחירה.

ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן א'): איש הישראלי נברא, שיהיה לו ממשלה על המלאכים, וזה התכלית והסוף של ישראל, כמאמר ז"ל (ירושלמי שבת, דף לט:): עתידים צדיקים, שתהיה מחיצתם לפנים ממלאכי השרת, שנאמר (במדבר כג, כג): "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל"; הינו המלאכים יצטרכו לשאל מישראל, כשיחפצו לידע מה פעל אל; וזו

המדרגה העליונה ביותר, שאדם צריך להגיע אליה
 בזה העולם, המלא פסויים והעלמות, אשר אין
 רואים בו גלוי אלקות, אלא שקר וחשף, קלפות
 והסתרות, עם כל זאת הוא מגביר רצונו, ומתחיל
 להסתכל רק על רוחניות חיות אלקות, אזי הוא
 גבה יותר ממלאכים, ומלאכי מעלה צריכים
 לשאלו: "תאמר לי, מה קורה בשמים, מה פעל
 אל?! " האם אדם בזה איננו "הכי מאשר"
 בחיים!?

לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם!
 ראו אל מה אתם יכולים לזכות בזה העולם, אם
 לא תטעו את עצמכם. בודאי עוברים על כל אחד
 ואחד מאתנו צרות ויסורים, מרירות, הרפתקאות
 ועגמת נפש, האם איננו מתבוננים — מדוע באנו
 לזה העולם?! בשביל לסבל סבל נורא כזה?!
 בעבור זה ברא הקדוש-ברוך-הוא את האדם,
 שיעבר את זה העולם בשבעים שנה, ויחוש רק
 צער ומכאובים, חלישות הדעת, עניות ודחקות,
 וכאשר אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה לא,
 יא): אלו נתקבצו כל היסורין לצד אחד והעניות
 לצד אחד — העניות מכרעת לכלן; כי קשה היא

העניות, כמאמרם ז"ל (ערוכין מא:): העניות מעברת על דעתו ועל דעת קונו. כשאדם עני, דל ואכזר, אין לו במה לקנות אכל, אין לו במה לשלם שכר דירה, אין לו במה לפרנס את בני ביתו, והוא מסבב בחובות, זה עוקר לו את כל הדעת והשכל, וכבר אינו יכול ואינו מסגל לחשב ישר. עם כל זאת בזה העולם, שעוברים נסיונות קשים ומרים, אחד פחות אחד יותר, אבל אין מי שימלט מזה, כי כל אחד עובר משבר בחיים, ולכן עלינו להתבונן בשביל מה באנו לזה העולם העובר, המלא מרירות וצרות, אין זה כי אם להפירו יתברך, לידע שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא. כי באמת עקר התכלית — כדי שנזכה להתגבר על כל התפוכות, ולהתחזק בכל המגיעות והעכובים, הירידות והנפילות, ונחזיק מעמד ולא נשבר, ונהיה שמחים ועלזים, ונכיר את הבורא יתברך שמו.

ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן לט), אשר באמת הדבר נפלא ונורא מאד, אשר ברא השם יתברך את כל הבריאה, שיש בה כמה וכמה דברים נוראים ונפלאים מאד מאד, מה רבו מעשיך

השם, ואפלו בזה העולם הנשמי והחמרי לבד, עצמו וגבהו נפלאותיו ותברך, מה שיש בדומם, צומח, חי, מדבר, דברים נפלאים מאד, מי יוכל לשער גדלת הבורא ותברך שמו שיש בזה העולם, ומכל שפן בשאר עולמות. שאין לנו משג מה קורה בעולמות העליונים — הכל אלקות, מעלה מעלה עולמות על גבי עולמות, והכל ברא הקדוש-ברוך הוא בשביל עם ישראל, כי לא נברא העולם אלא בשביל ישראל, וכמאמרם ו"ל (תענית ג): כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך אי אפשר לעולם בלא ישראל; ועם ישראל בעצמם עקר בריאתם היתה רק בשביל התכלית — להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, שזה עצם השבת.

כי בשבת — אז נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בגלוי רב מאד. כי שבת היא תכלית מעשה שמים וארץ, שזה עולם הנשמות, שהוא עולם שכלו שבת, ושם ישיגו את השם ותברך כראוי בלי שום מסך המבדיל, ובלי שום מונע, כי כשיתגלה עצם השבת, עצם האלקות, עצם תכלית הבריאה, אז תהיה נעשית אחדות גמורה, וכל אחד ואחד יראה באצבעו: "זה הו"ה קוינו לו"; כל אחד יזכה

לראות במו עיניו הגשמיות והחמריות את הקדוש-
 ברוך-הוא כביכול, יראה עצם אלקות מתוך
 הבריאה, יוכל להראות באצבע: "הנה הקדוש-
 ברוך-הוא". וזו התכלית שבבונה ברא הקדוש-
 ברוך-הוא את כל הבריאה. אבל אדם מכרח לעבור
 את זה העולם, כדי שיזכה להשיג רוחניות אלקות,
 הוא מכרח להיות בזה העולם, ויעבר עליו מה
 שיעבר, ויחזיק מעמד ולא ישבר. אבל כמה מאתנו
 זוכים לזה?! ברגע שרק עובר עלינו איזה נסיון
 קשה, איזה נסיון קטן, כבר שוכחים ממנו יתברך,
 וכבר נמשכים אחר ההבל והטנפת שיש בזה
 העולם, שהם כלל הקלפות וההסתרות, המכסים
 ומסתירים אלקותו יתברך.

ובאמת גם הם נבראו ממנו יתברך, כי כל כלי
 התקשרות והעתונים, המלאים זהמה של נאוף,
 כפירות ואפיקורסות, כל כלי המשחית, הטלויזיה
 והוידאו, המראים רק טנוף וזהום והבלי העולם
 הזה, גם כן נבראו בשביל הבחירה והנסיון, לראות
 למה אדם ימשך, אל הזבל והטנפת הזה, שמראים
 נאוף פתוח בלי בושה, והנאוף עוקר את האדם
 ממנו יתברך. כי הנאוף — מחו מטמטם לגמרי,

שכלו מבהל ומבלבל לגמרי, עד שנופל לידי יאוש, כי הפוגם בברית, רחמנא לישזבן, נכנס בדכאון עמק מאד, כי הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית נקראת על שם היקלה: לילי"ת. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן קסט): כשיהודי משמח עצמו ושמח באלקותו יתברך, הוא שורף את כל הקלות, והקדוש-ברוך-הוא בעצמו שומרו מפגם הברית. אבל כל זמן שאנו נמצאים בזה העולם, אנו שרויים בנסיון קשה מאד, אדם מסתובב ברחוב, ומכרח לראות כל מיני קלפות ונאוף, רחמנא לישזבן, קורא תדשות, המלאים כפירות ואפיקורסות, ומהכל ידברו אבל לא מהקדוש-ברוך-הוא, מנבלים את הפה, מדברים רק נאוף, שקוץ, זהום ותעוב, והיכן שאדם הולך, מה שאדם רואה ושומע, שומע ורואה רק דברי טנפות, ולכן עובר על בני-אדם מה שעובר: עצבות, מרירות ודכאון; כי ברגע שאדם עוקר עצמו מהקדוש-ברוך-הוא, הוא שרוי בנסיון קשה מאד.

ולכן, בני ובנותי היקרים! "הכי מאשר" בחיים — זה שמדלג על הכל, ומתחיל להתבונן: מי ברא את כל אלה?! כמו שאמר הנביא (ישעיה

מ, כו): "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה?!"
 אדם צריך תמיד להתבונן: "מה קורה פה, באיזה
 עולם אני נמצא? מי ברא את העולם?! מה
 התכלית בזה העולם?!" ואם אדם יחפש ויבקש,
 אז ימצא את הקדוש-ברוך-הוא, ויתחיל להתבונן
 שאין דבר בזה שהולך לבד. וכמו שכתוב בזהר על
 אברהם אבינו (עין ח"א עת): תקיל בתיקלא עד
 דאתגלי ליה. אברהם אבינו חפר וחרפ וחרפ, עד
 שנתגלה אליו הקדוש-ברוך-הוא, הוא חפש ובקש
 מי ברא את כל הבריאה כלה, עד שנתגלה אליו
 מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא בעצמו.

וזו עבודתנו כל ימי חיינו — לחפש ולבקש
 ולמצא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה, ואז
 אדם הוא "הכי מאשר". ולכן אומרים חכמינו
 הקדושים (אבות ו, יג): רצה הקדוש-ברוך-הוא
 לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה
 ומצוות; הקדוש-ברוך-הוא רצה שיעם ישראל יהיו
 מזוכים, שהגוף יהיה מזכך לקבל בו את הנשמה,
 שהיא חלק אלון ממעל, לפיכך הרבה לנו תורה
 ומצוות. כשיהודי לומד תורה, הוא "הכי מאשר",
 כי התורה היא חכמתו ותברך. ולכן אשרי האדם

הלומד בכל יום תורה, אשר אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי תגינה ז), שהמאור שבה יחזירנו למוטב. אור התורה יחזירו בתשובה שלמה. ולכן כל מי שרוצה לחזור בתשובה שלמה, ולדלג על הכל, יכניס עצמו בתורה, אשר אין עוד טוב כמו למוד התורה הקדושה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מנחות קי.): כיון שאדם לומד תורה, כבר איננו צריך — לא עולה ולא חטאת ולא אשם, אלא התורה בעצמה מכפרת; כי מהו חטא ועון? אדם שכח מהקדוש-ברוך-הוא, ועשה את הרע, בר מינן, עבר על צויו ותברך, שזה העלים והסתיר ממנו אלקותו ותברך, אבל אם אדם לומד תורה, התורה הקדושה מדבקת אותו אל הקדוש-ברוך-הוא, כי התורה היא חכמתו ותברך, ולכן "הכי מאשר" — זה שלומד תורה, והולך אל שעורי תורה ושומע תורה; כי התורה הקדושה החיות של האדם. כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן עח): אם אדם היה יודע מה זה תורה, אף פעם לא היה פורש ממנה. כי הפורש מהתורה כפורש מהחיים, ואמרו חכמינו הקדושים (עין ילקוט חבקוק תקסב): מה דגים שבים, כיון שעולים ליבשה, מיד מתים, כמו-כן בני-אדם כיון שפורשים מלמוד

תורה — מיד מתים. מה אנו רואים בזה העולם? מסתובבים אנשים בדכאון, בעצבות, במרירות וביאוש, כאלו אבד מנוס ותקנה מהם, והכל בא מפני שפקרו עצמם ממנו יתברך, ואינם לומדים תורתו, אשר התורה הקדושה היא רצונו יתברך, כי מי שרוצה לדעת מהו רצונו יתברך, מכרח ללמד תורה, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות יח): רשעים בחייהם קרויים מתים. ולהפך אומרים: צדיקים אף שמתו נקראים חיים, מדוע? כי מי שלומד תורה, מי ששומע שעורי תורה, נדבק באין סוף ברוך הוא, נדבק בהקדוש-ברוך-הוא, וחי חיים נצחיים, חיים אמתיים, והוא "הכי מאשר", ואז אין הפרש אצלו בין חיים למיתה, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כא), שמי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא אצלו אין הבדל בין חיים למיתה, "עכשו אני כאן ומחר אהיה שם", הנשמה היא עצם אלקות, והגוף רק מלביש את הנשמה, כל זמן שאדם חי, הנשמה שלו מלבשת בגוף גשמי, ואם לומד תורה ומקיים מצוות, מקשר רמ"ח איברים ושס"ה גידים אל רוחניות, המחיה את איברים והגידים; כי איברי האדם וגידיו, הם לבוש לנשמה המלבשת בתוך אלו האיברים

והגידים. ולכן כל מי שלומד תורה ושומע שעורי תורה, כל מי שמטה אָזְנוֹ אֶל התורה, אֶל חכמי ישראל, הוא מדביק נשמתו בהקדוש־ברוך־הוא, ולכן הוא "הכי מאשר", וחי חיים נצחיים. לא־כן מי שאינו לומד תורה, אינו שומע שעורי תורה, אין מענינת אותו התורה, חס ושלום, אינו שומע בקול דברי חכמים, הוא האמלל הגדול ביותר, ומסתובב בזה העולם כמת, בעולם הדמיון, אין לו למי לפנות.

לכן, בני ובנותי היקרים! מאחר שזכינו להברא מזרע ישראל, אין עוד זכות גדולה מזו. ועל זה אנו מברכים בכל יום: "שלא עשני גוי", שאנו מודים לו יתברך שעשנו מזרע ישראל ולא כגויי הארצות, וזו בעצמה השמחה הגדולה ביותר, כמוֹבא (לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), שהשמחה הזו, לשמח "שלא עשני גוי", היא עולה על כל השמחות, כי בכל שמחה ושמחה הסמ"ך־מ"ם יכול לתפס את האדם ולשברו: "איך אתה יכול להיות שמח, בשעה שקרה לך אסון במשפחה, בר מינן?! איך אתה יכול להיות שמח, בשעה שנשלת בעוונות, רחמנא לצלן?! איך אתה יכול

לשמח בשעה שעוברים עליך יסורים ודחקות, ואתה מסבב בחובות?! "אבל כשאדם מתבונן ורואה סביב סביב את כל אמות העולם, והוא נברא מעם ישראל, העם הנבחר, שזכו לקבל את התורה בהר סיני, הוא "הכי מאשר", והוא תמיד שש ושמח, ובזה אין יכולים לשברו אף פעם. ובשביל זה אומרים חכמינו הקדושים, מברכים את ברכה דיקא בלשון שלילית: "שלא עשני גוי", כי אם היינו אומרים בכל יום "שעשני יהודי", הסמ"ך-מ"ם ה"ה שוברו: "אתה יהודי?! כף נראה יהודי?! הלא אתה נכשל בעוונות ופשעים, ואיך אתה יכול לשמח?! חללת שבת, בר מינן, אכלת טרפות ונבלות, עברת על עריות, עשית הרע בעיני הקדוש-ברוך-הוא, וכיצד אתה יכול לומר שאתה יהודי?! "אבל בזה שמברכים את הקדוש-ברוך-הוא בלשון שלילה: "שלא עשני גוי", בזה אנו יכולים לשמח מאד מאד, שאפלו שעשינו מה שעשינו, ואנו הכי גרועים, חס ושלום, עם כל זאת איננו גויים כגויי הארצות. כי הגרוע מישראל שנה יותר מהטוב שבאמות. ודבר זה ראינו במשך כל שנות גלותנו, שאפלו יהודי הוא רחוק לגמרי מהקדשה, יש בו רחמנות. כי זהו הסימן של עם

ישראל: רחמנים, בישנים וגומלי חסדים. ולהפך: אמות העולם אכזריים, רשעים ארורים, הרגו, שרפו, חנקו בכל מיני מיתות משנות את נשמות ישראל. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות נו.): אפלו ריקנין שבו מלאים מצוות כרמון. וזו המצוה שעלינו לשמח בה, שנבראנו מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי ארצות, ואין שמחה גדולה מזו.

ולכן, בני ובנותי היקרים! עלינו לשמח עם נקדת יהדותנו, ולהיות הכי מאשרים. ואפלו שאני יודע, שעובר עליכם מה שעובר, עם כל זאת ראו להתחזק ולדון עצמכם לכף זכות, כי כף אומר רבנו ו"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן רפב), שאדם צריך לבקש ולמצא אצלו נקדות טובות, ואסור לו לשנא את עצמו ולחשוב כאלו אבד מנוס ממנו, אין זו חכמה להמשיך אחר העצבות והצרות, כי כף אומרים חכמינו הקדושים (מועד קטן כז): כל הנמשך אחר הצער, הצער נמשך אחריו; כל גדלת בר ישראל, שאפלו במצבים הקשים ביותר, איננו מאבד את עשתונותיו, אלא חוזר בתשובה אל הקדוש-ברוך-הוא, בא אל הקדוש-ברוך-הוא, שמח בו יתברך, ומדבק עצמו בו יתברך, ושש

וְשִׁמַּח וְכֵן מְשַׁמַּח אֶת אַחֲרִים, וּמְעוֹדֵד וּמְחַזֵּק אֶת
 אַחֲרִים, אֲשֶׁר זֶה הַמְּדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיוֹתֵר, שְׂאֵדָם
 מִחֲדִיר בְּעֵצְמוֹ כָּל-כָּף אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 מְרַגֵּישׁ רוּחַנִּיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, וְלֹא נִי שֶׁהוּא מְשַׁמַּח
 אֶת עֵצְמוֹ בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא גַם מְשַׁמַּח אֶת
 אַחֲרִים, וּמֵאֶחָד אֶת עֵצְמוֹ עִם נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
 זֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל מִתְאַחֲדִים יַחַד, עוֹזְרִים זֶה לְזֶה,
 וְלִהְפֹּךְ — הַסֵּמ"ךְ-מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת
 שְׂבָעוּלָם, לְהַפְרִיד בֵּין נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן אֲנִי
 סוֹבְלִים בְּגִלוֹת הַמְּרָה הַזֹּאת, שְׂאִין אַחֲדוֹת בֵּין
 נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד מְסַתְּכָל עַל זוּלְתוֹ כְּאִלּוּ
 הוּא אִיזוֹ בְּרִיָּה מְשֻׁנָּה, יְצוּר שְׁלֵא מִכָּאֵן, וּמְחַמַּת
 זֹאת בְּאוֹת כָּל הַצָּרוֹת וְהִסּוּרִים. כִּי אִם הָיָה יִשְׂרָאֵל
 מִתְאַחֲדִים יַחַד, שׁוֹם אִמָּה וְלִשׁוֹן לֹא הָיוּ יְכוּלִים
 לָנוּ. וְכֵן הָיִינוּ כָּלִים לְהַשִּׁיג רוּחַנִּיּוֹת אֱלֹקוֹת. וְהִנֵּה
 אֲנִי עֲדִים לְקִנְיָה וְלִשְׁנֵי שִׁישׁ בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְעוֹד
 מְלַבִּישִׁים זֹאת בְּקִדְשָׁהּ כְּאִלּוּ זֶה לְשֵׁם שְׁמִים, אוֹי
 'לְשֵׁם שְׁמִים' כְּזֶה. וְזֶה מֵה שְׂכַתוֹב אֲצֵל אֲנָשֵׁי סְדוּם
 (בְּרֵאשִׁית יג, יג): "רְעִים וְחֻטְאִים לֵה' מְאֹד", כָּל אֲשֶׁר
 עָשׂוּ אָמְרוּ: "אֲנִי לֵה' מְאֹד"; בְּתוֹךְ הַרְשָׁעוֹת
 שְׁלָהֶם, הִזְכִּירוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא

לצלן. וזאת אנו רואים היום, בני-אדם רבים ביניהם, ואומרים שזה 'לשם שמים', בני-אדם שונאים זה את זה, ומלבישים זאת ב'לשם שמים', ועלינו לזכר היטב, ברגע שיש פרודים בין נשמות ישראל, זה כבר הקלפות והעלמות והסתרות, כי מי שידע מהיכן באות נשמות ישראל — מאחדותו יתברך, אז אף פעם לא היה שונא שום בר ישראל, יהיה מי שיהיה, ולא היה שנין אצלו חילונים, דתיים, יש רק בעלי שכל שמאמינים בו יתברך, ויש שוטים שחסרים מכל זה, כי כלנו בני הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם לה' אלקיכם", ולא היה מתנפח וכוחי סרק, מי צודק מי לאו, ולא היה צריך לעשות שום גשור לגשר בין אלו לאלו, כי ממילא הגויים עושים מלאכתו היטב, הם כבר מגשרים בין דתיים לחילונים; כי הגויים שונאים את כלנו, וזאת ראינו בעינינו, פשעמדנו לפני תאי הגז, לפני המשרפות באושביץ, בר מינן, לא עשו הפרש בין דתיים לחילונים, לא בדרקו בציציות אם פלוני הניח תפלין אם לאו, אצלם כל יהודי היה חתום למות, רחמנא לישזבן. על-כן לשם מה צריכים את הדו שיח, את הגשור לגשר בין יהודים, הגויים עושים

עבודה זו בשבילנו. הגיע הזמן שנחזור כלנו בתשובה שלמה ונעזב את השטיות, כי ימינו כצל עובר, ועוד מעט אנו יוצאים מפה, ואיך יש זמן לשטיות ולכוחים?! יותר טוב לנו לדבר מהקדוש-ברוך-הוא, לגלותו יתברך לכל העולם כלו, אם פן רוצים אם לאו, העבדה היא, שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיה ומקים את הבריאה בלה, ודומם צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ועלינו לקיים מצוותיו יתברך. ובפרט מצות שבת, ובשביל זה אנו רואים שהערב רב עומדים על מצות שבת דיקא, ורוצים לעקור את השבת מישראל, ומאד כואב להם שמירתה, כי השבת היא אות בין בני ישראל להקדוש-ברוך-הוא, שהם העם הנבחר, ואמות העולם אינם יכולים לסבל את זאת, לכן הם רוצים לעקור שמירת שבת. ומה אנו רואים, בר מינן? בכל שבת בשבתו נפתחים קניונים וחנויות להכשיל נשמות ישראל בחלול שבת.

ולכן אבקש אתכם, בני ובנותי היקרים! תפקחו את העינים שלכם, ותחזרו בתשובה שלמה, ותתחילו לשמר שבת, ואז השבת תשמר

עליכם; כי כל הברכות שבאות לאדם, הן רק בזכות השבת, וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה יא, א): "ברכת הני"ה היא תעשיר" — זו השבת. ואם תזכו לשמר שבת תהיו המאשרים ביותר. ולמה אדם אינו רואה סימן ברכה בכספו? מפני שאינו שומר שבת, מדוע עובר על כלנו מה שעובר? מפני שאיננו שומרים שבת. ואם תאמר: "ישנם יהודים השומרים שבת, ועובר עליהם מה שעובר, ישנם יהודים השומרים שבת, וסובלים עניות וכו'?" אלא מהי שמירת שבת? אדם צריך להיות בבחינת 'שומר', הינו שמפקידים בידיו איזה חפץ, ועליו לפקח עינים ולשמרו מכל משמר, אף אם מועיל הוא בשמירה — חיב. כמו־כן הקדוש־ברוך־הוא נתן לנו יום אחד בשבוע, יום שבת, וכמאמרם ז"ל (שבת י:): אמר הקדוש־ברוך־הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני רוצה לתנה לישראל, לך והודיעם. שבת היא המתנה שהקדוש־ברוך־הוא נתן לנו, ועלינו לשמרה, כשמירת חפץ גשמי, ואסור לנו להעלים עין, אלא לשמח כל השבת. ואם אדם שש כל השבת, נתגלה אליו אור אין סוף ברוך הוא בגלוי רב ונורא ונפלא מאד, כי על שבת נאמר (שמות טז, כט): "ראו כי

הַיְיָ הַנִּיחָה נָתַן לָכֶם אֶת הַשַּׁבָּת, שַׁבָּת הַיָּהּ בַּחֲיִנַּת רֵאִיָּה, וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן טו): בַּשַּׁבָּת נִתְגַּלָּה אֵלֵינוּ הָאוֹר אֵין סוּף בְּגִלּוּי רַב מְאֹד, וְזֶה מְרַמֵּז בְּאוֹתֵיּוֹת שַׁבָּת: ש' בַּת. ש' — תֵּלַת גּוֹנִיִן דְּעֵינָא, וּבַת עֵינַן. הֵינּוּ הָעֵינַן שֶׁל הָאָדָם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה גּוֹנִיִם, וּבַת עֵינַן — אִישׁוֹן הָעֵינַן; הֵינּוּ דְרָךְ הַשַּׁבָּת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְסַתְּכָל עֲלֵינוּ. וְלָכֵן כָּל הַשׁוֹמֵר שַׁבָּת וְשֹׁמֵחַ בַּשַּׁבָּת, שׁוֹם רַע לֹא יִקְרָה לוֹ. וְאִם קָרָהוּ אֵינָה רַע, צָרִיךְ לִידַע שֶׁחֲלָל שַׁבָּת, לֹא שֹׁמֵחַ בַּשַּׁבָּת. כִּי כָּף כְּתִיב (שְׁמוֹת לֹא, יד): "וּמְחַלְלֵהּ מוֹת יוֹמֵת".

לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָרִים! מֵאַחַר שֶׁזָּכִינוּ לְהִבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹת בְּהַר סִינַי, וְקִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, עֲלֵינוּ לִהְיוֹת הַכֵּי מְאֹשְׁרִים, וְלִשְׁמַח מְאֹד מְאֹד עַל נֵעַם חֲלֻקְנוּ. וְכָךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): קִדְּשַׁת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וְקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל וְקִדְּשַׁת שַׁבָּת, שֶׁלִּשְׁתֵּן חֲשׁוּבוֹת כְּאַחַת; רַק הַשַּׁבָּת מְקַשְׁרֶת אֶת נְשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְכָל הַדְּוִ־שֵׁיחַ שְׁרוּצִים לְגִישׁוֹר בֵּין יְהוּדִים לְיְהוּדִים, לֹא יוֹעִיל כָּלֵל. כִּי הַיּוֹם אֲתָה אוֹמֵר כָּךְ, וְלִמְחַר הַסֵּמ"ךְ־מ"ם יֹאמֵר כָּךְ, וְיִבְטֹל

את כל דבוריך. כי כל עבודת הקלפות והסטרוא
אחרא והערב-רב זה רק 'הפרד ומשל', האינכם
רואים את ההסתות שיש בין יהודים? ! וזורעים
שנאה ביניהם, הכל כדי לכפור בהקדוש-ברוך-הוא,
בר מינן, הכל כדי לעקר מאתנו את השבת, רחמנא
לישזבן. ולכן מה מאחד אותנו? רק השבת! כי
קדשת הבורא וקדשת שבת וקדשת ישראל,
שלשפן חשובות כאחת. והגוי אינו יכול להבין
זאת, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין נח):
גוי ששבת — חיב מיתה; כי אין לו שום שיכות
לשבת. והוא עושה את העבודה בשבילנו. ולכן
למה לכם לבזבז את הזמן היקר על דו שיח לגשר
בין יהודים, התורה הקדושה מקשרת אותנו יחד.
ולכן פלנו צריכים לחזור בתשובה שלמה אל
הקדוש-ברוך-הוא, פלנו צריכים לדבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, ולבקשו יתברך כל צרכינו, כי המאמין
האמתי, שמאמין שהוא יתברך נמצא ואין בלעדיו
נמצא, אינו פונה לשום בריה שבעולם, כמו
שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב),
שמי שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שהוא נמצא
ואין בלעדיו נמצא, הוא תמיד ידבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, אבל מחמת חסרון אמונה, אדם אינו

מדבר אליו יתברך. ומה אנו רואים? שני אנשים יכולים לדבר זה עם זה חמש דקות, עשר דקות, חצי שעה, שעה שעות ושלוש וכו', ומסתובבים ומפטיפטים, כי אחד רואה את זולתו, ואלו כשאדם רוצה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כבד לו מאד, עד שמוציא מלה אחת מפיו, ואף לאחר שהוציאה, הוא נחלש לגמרי, כי חושב, שאף אחד אינו שומע אותו, כמו שאומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם מכניס כפירה לאדם; על-ידי שאדם חוטא, נכנסת בו כפירה, כי אם היה מאמין שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתי, עמי ואצלי, לא היה חוטא, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן עב), שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ולכן מה שיך לחטא, ואפלו אשה היתה תובעת אותו, לא היה חוטא, כי הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. ולמה, אם-כן אדם חוטא? מפני שאינו רואה את הקדוש-ברוך-הוא. לכן אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג.): אין אדם עובר עברה, אלא אם-כן נכנס בו רוח שטות [נעשה שוטה]; כי באמת אם יש לאדם רק קצת שכל וחושב: מי חושב בי? מי מסתכל בי? מי שומע בי? מי מתנועע בי? מי הולך בי? אם לא

הקדוש-ברוך-הוא! הכל זה אלקות ואלקות זה
הכל!

לזאת, בני ובנותי היקרים! באו פלנו נחזור
בתשובה שלמה! באו פלנו נתחיל לדבר אל
הקדוש-ברוך-הוא, אשר אין עוד דבר, יותר יקר
אצלו יתברך כמו התפלה וההתבודדות, שאדם
מתפלל להקדוש-ברוך-הוא, ומבקשו יתברך,
ומדבר אליו, ואין עוד שמחה גדולה יותר בכל
העולמות, כשיהודי שעובר עליו כל-כף הרבה
מרירות ועצבות ודכאונות, וכא ומדבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, ובפרט כשזוכה לבוא לקברי צדיקים,
שבמקום גניזתם מאירה רוחניותם, כמו שאומר
רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז), שיש אור
הנח והנף, וזה נמצא במקום גניזתם של הצדיקים
הקדושים, שכל ימי חייהם מסרו נפשם בשביל
הקדוש-ברוך-הוא, ובשביל עם ישראל, לגלות
לעם ישראל את הקדוש-ברוך-הוא. ולכן כשבאים
על קברם, שם נפתח הלב, ויכולים לדבר אליו
יתברך. ולכן אשרי הזוכה לילך אל קברות
הצדיקים, ושם יפתח לבו, ויוכל לדבר אליו יתברך
בזכות הצדיקים הקדושים, אשר בארץ המה. ולכן

אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט תהלים תרכג):
 בשעה שאדם עומד בתפלה, יהא שמח שמתפלל
 לאלה שאין כמותו בעולם, ואל תהי נוהג קלות
 ראש לפניו. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו
 ונתאחד יחד! באו ונשמח יחד! באו ונקבל את
 פני השכינה יחד! באו ונתחיל לדבר אל הקדוש-
 ברוך הוא יחד! הבה ונחדל מכל השטיות
 והדמיונות, שנכנסו בנו מרב עוונותינו, שאלו
 הפלוגים שנתפלגו נשמות ישראל מפלגות
 מפלגות, שהכל הבל. האם אנו צריכים שהגויים
 יאחדו אותנו ויגזרו עלינו גזרות רעות, חס
 ושלום?! האיננו רואים שהגויים משחיתים
 סביניהם עלינו — היתה לא תהיה. למה להמתין
 שהגויים יאחדו אותנו?! הבה נשמר שבת, והשבת
 תאחד אותנו.

ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה):
 כשהשבת נכנסת, אנו מקבלים אותה בשירים
 ובזמרים, שנאמר: "מזמור שיר ליום השבת";
 אשרי מי שזוכה לשמר שבת, או אז השבת שומרת
 עליו. וכמאמר ז"ל (מכילתא בשלח טז): מי שמשמר
 שבת — מרחק מעברה. וזה צריך לאחד אותנו,

ולפקח לנו את עינינו, למה הערב-רב רוצים לעקור
 דיקא את השבת, למה פותחים קניונים דיקא
 בשבת?! פי רוצים לשרש הדבר השומר על
 ישראל ומאחדם. מהו הדו-שיח שרוצים לעשות
 בין דתיים לחילונים?! מה הגשר שרוצים לגשר?!
 האינכם רואים, שזו אחיזת עינים, שטות והבל,
 ולא יועיל כלל, פי כלל נשמות ישראל הם אחד,
 ורק רוצים להפריד ביניהם, ולתת שמות חילונים
 דתיים וכו', פי שנאת הערב-רב מעברת אותם על
 דעתם. באו נפרסם את הקדוש-ברוך-הוא, ונעזב
 את השטיות, הקנאה והשנאה והגזענות שיש בין
 אחד לשני, אשר כל אחד צועק, שהדרך שלו
 נכונה, המנהיג שלו הגדול ביותר, בשעה שכלנו
 בני הקדוש-ברוך-הוא, וכלנו צריכים אותו יתברך.
 לכן הבה נתאחד יחד ונהיה הכי מאשרים, ונזכה
 לקבל פני השכינה, וזו תהיה הגאולה, שהקדוש-
 ברוך-הוא יתגלה לעינינו, ויבנה לנו את בית-
 המקדש, ונזכה כלנו יחד לעלות ולראות בבית-
 המקדש, ששם יהיה גלוי שכינה, אמן ואמן.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הקונטרס הקדוש הזה נרפס
להצלחת
עליה בת רחמה
וילדיה : דוד, חיים, אסנת,
יעקב, אילן, מרים ואסתר
בנימין בן עליה
שושנה בת שרה
אליעזר שלמה בן בנימין
אליהו עמרם בן בנימין
הקב"ה יזכה אותם לרפואה שלמה,
שלום בית, פרנסה טובה, ונחת
מהילדים שיזכו להיות מקושרים
למודהא"ש שליט"א עד סוף ימיהם
בעלמא דין ובעלמא דאתי
ולעילוי נשמת
אליהו עמרם בן אסתר

הנהגות ישרות

הנהגות ישרות, שהם תקון הברית, על-פי דברי רבנו הקדוש והנורא, אור האורות, רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

יזהר מאד לטבל בכל יום במקנה, ובפרטיות כשחטא בפגם הברית, ישתדל הדבר הראשון לטבל במקנה, אשר הוא התקון הראשון, כמו שאמר רבנו ז"ל: "דאס ערשטע איז מקנה" (הדבר הראשון הוא מקנה).

ישתדל לומר בכל יום העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו ז"ל, שהם תקון גמור לפגם הברית, והם: ט"ז ל"ב מ"א מ"ב נ"ט ע"ז צ' ק"ה קל"ז ק"נ, ותכף-ומיד כשזוכה לאמרו, אל יחשב יותר מזה כלל, כי בודאי נתכפר לו.

ישמר מאד מאד על מחשבתו, וירגיל את עצמו לחשב רק מחשבתו קדושות וטהורות, כי המחשבה גבוהה עד מאד, ולהפוך ישמר את עצמו מהרהורים רעים, אשר הם אבי אבות הטמאה, וכשמכניס במחשבתו אמתת מציאותו יתברך. אז הוא אצלו יתברך ממש, כי במקום שהמחשבה חושבת, שם כל האדם.

יקדש האדם את העינים שלו, כי עקר הנאוף תלוי בעינים, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים. ועל-כן יקדש את העינים. וירגיל את עצמו

הנהגות ישרות

להסתכל בכל דבר בהחיות אלקות שיש בכל דבר, ויוציא לעצמו רמזים איך להתקרב אליו ותברך מכל דבר, וכן ישמר מאד לא להסתכל בדברים מאסים, כי אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מה.): אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו רואות, ואמרו (ברכות יב.): אחרי עיניכם — זה היהור עברה, ועל-פן צריכים לקדש מאד מאד את העינים, כי הכל תלוי בהעינים.

יזהר בעצמו מאד לקדש את האזנים שלו, וינגיל את עצמו לשמע רק בקול התורה הקדושה ובקול החכמים והצדיקים האמתיים, ויזהר מאד לא לישב בין לצים וקלים וריקים, מינים ואפיקורסים, ולא יניח לדברים הטמאים להכנס באזניו. ואמרו חכמינו הקדושים (פתיבות ה.): אל ישמע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכוות תחלה לאיברים. ואמרו (שם) על פסוק: "ותד תהיה לך על אזניך" (דברים כג), אל תקרי אזניך, אלא על אזניך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעו באזניו, כי כשאדם שומע בקול הרשעים והקלים — יהיה אחריהם, ולהפוך כשישמע בקול התורה והחכמים והצדיקים האמתיים ימשך אחריהם.

יזהר מאד מאד מהמדה המגנה של כעס וקפידות, וכמעט שכל תקון הדעת, תקון הברית תלוי בזה — שיהיה

הנהגות ישרות

האדם סבלן ומאריך אפו על כל מה שעובר עליו, כי את הנואף מפירים באף שלו, כך גלה לנו רבנו ז"ל, כפי כעסו ורציחתו שיש לו, כמו־כן יודעים שהוא נואף, רחמנא לצלן, ועל־כן מי שרוצה להגיע לתקון הברית בשלמות, צריך שינגיל את עצמו מאד מאד במדה היקרה של סבלנות, ויסבל כל הבא עליו, ויאריך אפו על כל מה שעובר עליו — הן מעצמו והן מבעל בחירה. וכפי שיזכה להיות סבלן ומאריך אף, כמו־כן יזכה לשלמות הדעת, ויתקן את אשר קלקל בכריתו.

יקדש האדם ויטהר מאד את דבור פיו, וידבר תמיד דבורי תורה ודבורי אמונה והשגחה פרטית, וישמר מאד מאד שלא ינבל את פיו בדברי נבלה ונאוף, כי הדבור יכריחו לעשות כל מה שמוציא מפיו, חס וחסלילה, ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרק כד, סימן ז'): והיה מתניף קדוש, ולא יראה בך ערות דבר, אל תקרי ערות דבר, אלא ערות דבור — זה נבול הפה, כי על־ידי־זה מסלקים ממנו את השכינה הקדושה, וגורמים רעה לעצמו ולכל העולם כלו; ועל־כן מי שיודע בנפשו שפגם בכריתו, ובפרטיות בהוצאת זרע לבטלה קדש מאד את דבורו, ולא ידבר שום דברים בטלים, ומכל שכן דבורים אסורים, כגון: לשון הרע,

הנהגות ישרות

רכילות, ליצנות, נבול פה, חס ושלום, פי עקר תקון
הברית תלוי בתקון הלשון.

יחזיק מאד באמונה יתרה, שיכניס את עצמו בתוך
האמונה הקדושה, ותמיד יציר בדעתו איך שמלא
כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל,
והכל לכל אלקות גמור הוא, ואין בלעדיו יתברך כלל, פי
בכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, והוא עומד
באמצע, וכשיחשב את זה תמיד, על ידי זה יזכר לגמרי,
וימחל לו הקדוש-ברוך-הוא על הכל.

יהיה תמיד שמח וטוב לב, וישתדל לעשות תמיד רק
צדקה וחסד עם כל בר ישראל, וירקד מרב שמחה
על נקדת יהדותו, שזכה להבא מזרע ישראל ולא עשני
גוי, וימסר את נפשו על נקדת השמחה, כי כל עקר פגם
הברית בא להאדם רק מחמת עצבות, כי הקלפה המחטאת
את האדם בפגם הברית נקראת ילה, ועל-כן עקר שלמות
תקון הברית הוא שיהיה תמיד שמח בשמחה עצומה, ואף
שזה קשה וכבד לו מאד מאד, מרב עוונותיו בפגמי הברית
שלו, שזה מכניס בהאדם דכאון ועצבון פנימי, עם כל זאת
עקר תקון הברית תלוי אף ורק במדת השמחה והחידוה,
וצריכים למסור את נפשו להגיע אל המדה היקרה הזו של
שמחה, שזה מכניס בהאדם רוח טובה ומדת רחמנות,
ולעשות צדקה וחסד עם כל בר ישראל.

תפלת הדרך

בכל פעם כשאתה נוסע בדרך, תאמר תפלה זו, ועל-ידי-זה תנצל מתאונת דרכים ומכל מיני רע המתרגשים לבוא. ותחזור בשלום לביתך, בריא ושלם.

יהי רצון מלפניך, יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתוליכנו לשלום, ותצעידנו לשלום, ותסמכנו לשלום, ותגיענו למחוז חפצנו לחיים ולשמחה ולשלום, ותחזירנו לביתנו לשלום. ותצילנו מפני כל אויב ואורב ולסטים בדרך, ומכל מיני פגענות המתרגשות לבוא לעולם, ותשלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו, ותתננו לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואינו, ותשמע קול תחנונינו, כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה: ברוך אתה יי שומע תפלה.

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך: ויעקב הלך לדרך, ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב כאשר ראם: מחנה אלהים זה, ויקרא שם המקום ההוא מחננים:

בשם יי אלהי ישראל, מימיני מיכאל, ומשמאלי גבריאל, ומלפני אוריאל, ומאחורי רפאל, ועל ראשי שכינת אל: